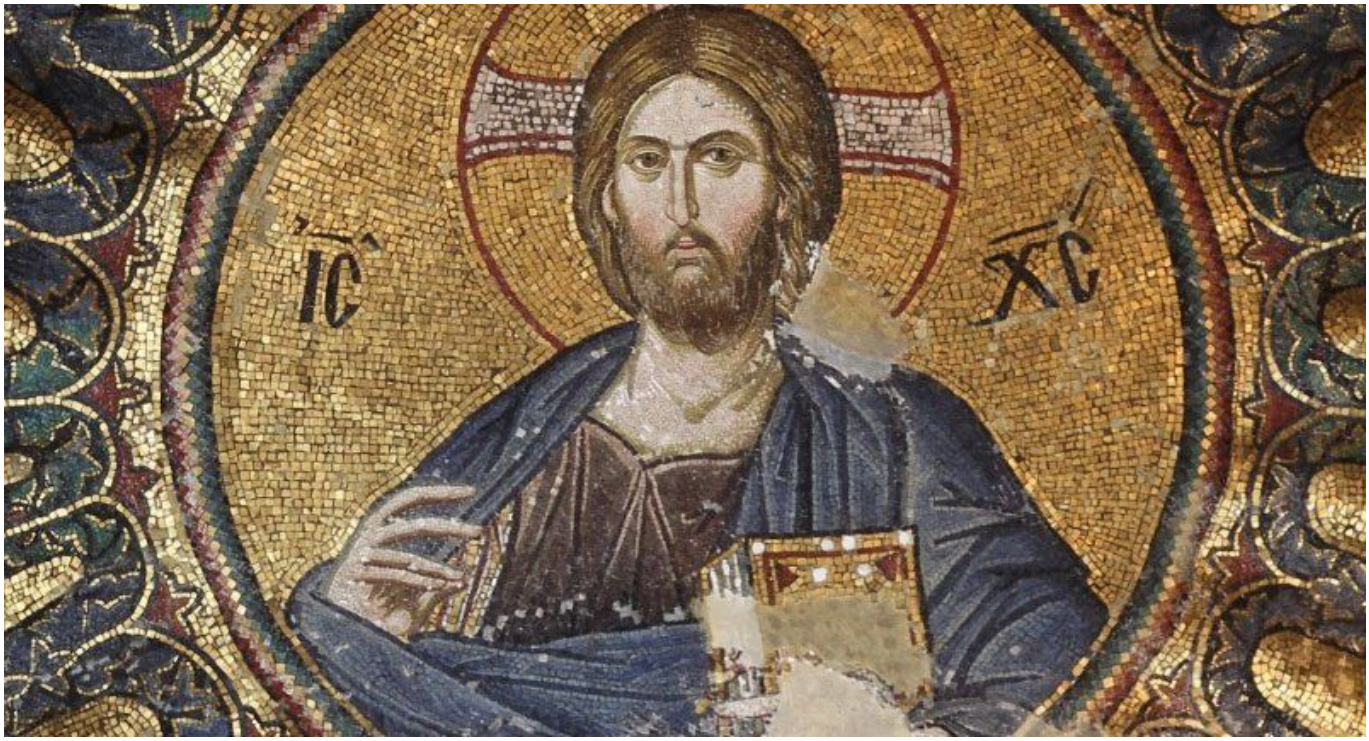
24/01/2019

Όταν ο καλός Θεός μάς δίνει τα καλά, Του λέμε… «γιατί»;

/ Ορθόδοξες Προβολές

Με αξίωσε ο Θεός να τον υπηρετήσω στο άγιο έργο Του, την κατήχηση. Χρόνια τώρα, στην ενορία του Αγίου Χαραλάμπους, τα παιδιά έρχονταν ανελλιπώς, κάθε Σάββατο πρωί στο ενοριακό κέντρο, όπου εκεί «ξεδιψούσαμε» ακούγοντας τον Άγιο λόγο του Θεού. Ανάμεσα στα 30 περίπου παιδιά που μαζεύονταν ήταν και η Γρηγορία, μαθήτρια πέμπτης δημοτικού. Ήσυχο παιδί. Ποτέ δεν έλεγε κάτι, όταν τη ρωτούσες. Έδινε την εντύπωση ότι ίσως δεν συμμετείχε. Με είχε προβληματίσει.

Αργότερα, χρειάστηκε να διακονήσω σε άλλη ενορία. Κράτησα όμως την επικοινωνία με τα παιδιά του κατηχητικού σχολείου του Αγίου Χαραλάμπους. Με τη Γρηγορία δεν στάθηκε αυτό δυνατό. Έδειξε ότι δεν ήθελε. Αργότερα, είχα μάθει ότι έμπλεξε με παρέες, άλλαξε «δρόμο». Η προσευχή για όλα τα παιδιά δεν σταμάτησε. Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού, ελέησε την δούλη σου… Μαρία, Κατερίνα, Μάρθα, Γρηγορία…

Κάποτε, είχα μάθει ότι είχε περάσει στη Νομική Αθηνών. Ήταν από τις καλές μαθήτριες και η επιλογή της σχολής μία από τις πρώτες.

Μία μέρα, επιστρέφοντας από τη δουλειά μου, μου είπαν ότι πήρε τηλέφωνο κάποιο

παλαιό κατηχητόπουλο, και ήθελε να με δει. «Ποια; Η Γρηγορία…», είπα ξαφνιασμένη. Χάρηκα όταν συναντηθήκαμε, είχα μείνει άφωνη με αυτό που έβλεπα. «Η Γρηγορία είναι αυτή;», είπα μέσα μου. Ο Άγιος Θεός την δοκίμαζε. Ο καρκίνος είχε προχωρήσει και είχε αλλοιώσει το μισό της πρόσωπο τόσο που δεν την αναγνώριζες.

«Σας περίμενα», μπόρεσε και μου είπε και ένα χαμόγελο μόλις και μετά βίας χαράχτηκε στο μέρος των χειλιών της που δεν είχαν προσβληθεί από την αρρώστια.

Είπαμε πολλά, θυμηθήκαμε τα παλιά…

Δίπλα του στεκόταν μία σεβαστή κυρία, η μητέρα της. Κάποια στιγμή, γυρνώντας σε μένα μου είπε «Κυρία Σοφία… γιατί;» και ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της πονεμένης μάνας.

Τότε ξαφνιασμένη άκουσα τη Γρηγορία να της λέει: «Μάνα, μη λες “γιατί”. Όταν ο Καλός Θεός μάς δίνει τα καλά Του, λέμε “γιατί;” Τώρα, δεν θα δεχτούμε και τα δύσκολα;» και γυρνώντας σε μένα μου είπε «Θυμάστε κυρία, εκείνο το μάθημα που μας είχατε κάνει για τον Ιώβ; Αυτός τόσα πέρασε και ποτέ δεν είπε “γιατί”. Αλλά τι είχε πει; …. «εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν;» Κυρία… δεν την ξέχασα ποτέ αυτή την ωραία ιστορία…»

Έμεινα να την κοιτάζω…. «Ναι, όχι μόνο δεν την ξέχασες, Γρηγορία μου. Είχες τη δύναμη να την εφαρμόσεις κιόλας», είπα μέσα μου.

Τόσα χρόνια με αξίωσε ο Θεός να κάνω κατηχητικό, αλλά παίρνω εγώ τώρα μαθήματα. Μαθήματα ζωής.

Μιλήσαμε και για τις αλλαγές που είχε στην ζωή της, και πόσο είχε μετανιώσει για αυτές. «Αυτό που με κράτησε στη ζωή μου ήταν αυτά που μας λέγατε κάθε Σάββατο…», είπε.

Η Γρηγορία βγήκε από το νοσοκομείο. Αργότερα, ακολούθησαν πολλές επεμβάσεις στο εξωτερικό με πολλή επιτυχία. Με την χάρη του Θεού, τώρα εργάζεται και έχει ανοίξει την δική της οικογένεια και συνέχεια δοξάζει τον Άγιο θεό για όλα.

Μακρίνα

από το περιοδικό «Κιβωτός»
τεύχ. Δεκεμβρίου 2017 (58ο)

ΠΗΓΗ: xfd.gr